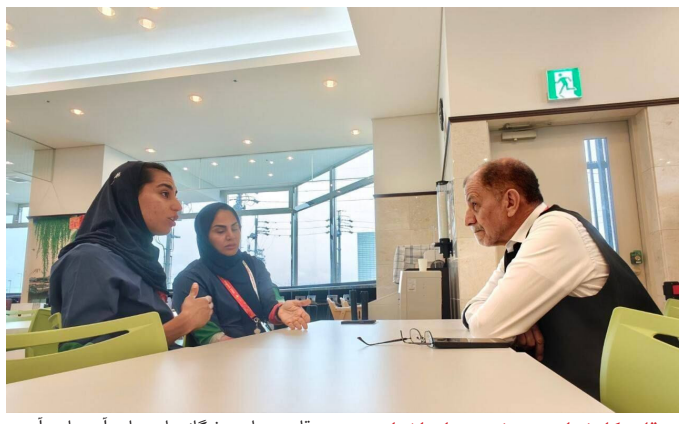
پاداش دو و نیم میلیارد تومانی؛

جبران یک بی‌عدالتی یا مسکنی موقت؟



به قلم: کارشناس ورزشی جهان اخبار

کمیته ملی المپیک در اقدامی کم‌سابقه، مبلغ دو و نیم میلیارد تومان پاداش به فاطمه محیطی‌زاده، دختر دونده ایران، اهدا کرد؛ ورزشکاری که در رقابت‌های هفتگانه بازی‌های آسیایی آیچی ناگویا ۲۰۲۶ تا آستانه کسب مدال پیش رفت، اما در آستانه یک افتخار تاریخی، به دلیل موضوعی مربوط به کفش مورد استفاده در ماده پرش طول، نتیجه‌اش باطل و از ادامه رقابت‌ها کنار گذاشته شد.این تصمیم کمیته ملی المپیک، از یک سو نشان‌دهنده توجه به تلاش ورزشکار و از سوی دیگر، اعتراضی ضمنی به تصمیمی است که با اعتراض رسمی فدراسیون دوومیدانی ایران نیز همراه شده است. پاداشی فراتر از مدالی که محیطی‌زاده در مسیر کسب آن قرار داشت، پیامی روشن دارد: تلاش، حتی اگر در جدول مسابقات ثبت نشود، دیده می‌شود.اما پرسش اساسی اینجاست: آیا پاداش مالی می‌تواند جای خالی یک مدال تاریخی را پر کند؟ محیطی‌زاده پس از شش ماده و کسب ۴۹۲۵ امتیاز در جایگاه دوم جدول قرار داشت و تنها یک ماده تا پایان رقابت‌ها فاصله داشت. او در برابر رقبای قدرتمند آسیایی، از جمله دو حریف رکورددار میزبان، تا آستانه یک افتخار تاریخی برای دوومیدانی زنان ایران پیش رفت. اما تصمیمی فنی- اداری، همه این تلاش را در یک لحظه تحت‌الشعاع قرار داد.کمیته ملی المپیک تأکید کرده که موضوع قطعاً تحت بررسی قرار خواهد گرفت و قصور یا اشتباه احتمالی فراموش نخواهد شد. این وعده، اگر به اقدام عملی تبدیل نشود، تنها یک تسلی‌خاطر اداری خواهد بود. ورزش ایران بارها شاهد وعده‌های بررسی بوده است؛ آنچه اهمیت دارد، نتیجه این بررسی‌ها و پیشگیری از تکرار چنین اتفاقاتی است.از منظر حرفه‌ای، پاداش دو و نیم میلیارد تومانی اقدامی قابل تقدیر است، اما نباید به عنوان راه‌حلی برای فراموش کردن اصل ماجرا تلقی شود. مسئولیت این اتفاق متوجه چه فرد یا مجموعه‌ای باشد، باید مشخص شود تا ورزشکاران آینده در چنین شرایطی قرار نگیرند. تلاش فاطمه محیطی‌زاده شایسته تقدیر است، اما عدالت ورزشی نیز شایسته احترام است.

به قلم: کارشناس ورزشی جهان اخبار

کبدی بانوان؛ تجربه‌ای که به قیمت طلا تمام شد

تیم ملی کبدی بانوان ایران در فینال بازی‌های آسیایی ناگویا با اختلافی اندک مقابل هند شکست خورد و به مدال نقره بسنده کرد. غلامرضا مازندرانی، سرمربی تیم، عامل اصلی این شکست را کم‌تجربگی بازیکنان و اشتباهات در لحظات حساس دانست؛ تحلیلی که اگرچه درست به نظر می‌رسد، اما نیازمند بررسی عمیق‌تری است.مازندرانی تأکید کرد که تیم ایران از نظر آمادگی بدنی از حریف برتر بود و در کار تیمی نیز چیزی کم نداشت. اما مسئله اصلی، تجربه در لحظات حساس مسابقه بود. او به دو اشتباه تأثیرگذار اشاره کرد: درخواست اشتباه ویدئوچک که منجر به رد شدن آن و تعلق یک امتیاز به حریف شد، و عبور دو مهاجم از خط وسط. این اشتباهات در چنین مسابقه حساسی، تعیین‌کننده بود.نکته قابل توجه، جوان‌گرایی در ترکیب تیم ملی است. میانگین سنی تیم زیر ۲۳ سال است و نسبت به دوره گذشته، ۱۱ بازیکن تغییر کرده‌اند. این تغییر گسترده، اگرچه نشان‌دهنده سرمایه‌گذاری بر نسل جوان است، اما در کوتاه‌مدت می‌تواند به قیمت از دست رفتن عنوان قهرمانی تمام



شود.مازندرانی به تأثیر شرایط سالن و حضور تماشاگران نیز اشاره کرد؛ عاملی که در دیدار نهایی باعث شد صدای کادر فنی به بازیکنان نرسد و آن‌ها تصمیمات درستی نگیرند. این موضوع، نیاز به آماده‌سازی روانی بازیکنان برای حضور در فضاهای پرهیجان را دوچندان می‌کند.زهرا کریمی، کاپیتان تیم، با ابراز امیدواری نسبت به آینده گفت که با تمرین بیشتر، قوی‌تر برمی‌گردند و دفعه بعد مدال طلا برای ایران خواهد بود. این روحیه، ستودنی است، اما نباید فراموش کرد که تجربه، چیزی نیست که تنها با تمرین به دست آید. بازیکنان باید در میدان‌های بزرگ حضور پیدا کنند و فضای مسابقات بین‌المللی را تجربه کنند. سرمربی تیم ملی نیز به این نکته اشاره کرد که سنگ‌بنای خوبی برای آینده گذاشته شده است. اگر این ادعا درست باشد، باید شاهد برنامه‌ریزی بلندمدت، حضور در مسابقات بین‌المللی و سرمایه‌گذاری بر تجربه‌اندوزی بازیکنان باشیم. در غیر این صورت، نسل جوان کبدی ایران نیز مانند بسیاری از استعدادهای دیگر، در آستانه شکوفایی، متوقف خواهد شد.

به قلم: کارشناس ورزشی جهان اخبار

قایقرانی؛عذرخواهی مسئولانه یا فرار از پاسخگویی؟

علیرضا سهرابیان، رئیس فدراسیون قایقرانی، پس از پایان کار قایقرانان ایران در بازی‌های آسیایی آیچی-ناگویا، با ابراز نارضایتی از نتایج، از مردم عذرخواهی کرد. او تأکید کرد که پیش‌بینی کسب مدال طلا بر اساس رکوردهای ثبت‌شده در تهران وجود داشت، اما این پیش‌بینی محقق نشد.سهرابیان با اشاره به تلاش ورزشکاران گفت که آن‌ها مانند سرباز جنگیدند و کم نگذاشتند. اما او همچنین به مشکلات ساختاری اشاره کرد: نبود مسابقه بین‌المللی و الگوبرداری از منابع تاکتیکی، به دلیل مشکل ویزا. به گفته او، در دو سال گذشته بچه‌ها هیچ مسابقه برون‌مرزی نرفتند و این یکی از مهم‌ترین دلایل باخت بود.این اظهارات، اگرچه صادقانه به نظر می‌رسد، اما پرسش‌هایی



را برمی‌انگیزد. اگر مشکل ویزا و نبود مسابقات بین‌المللی از دو سال پیش مشخص بود، چرا برنامه‌ریزی جایگزینی برای آماده‌سازی ورزشکاران انجام نشد؟ چرا فدراسیون نتوانست با کشورهای دیگر برای برگزاری اردوهای مشترک یا مسابقات تدارکاتی توافق کند؟ عذرخواهی، زمانی ارزشمند است که با اقدام عملی برای جبران همراه باشد.سهرابیان اهل توجیه ندانستن خود را نشان داد و مسئولیت را پذیرفت. این رویکرد، قابل تقدیر است، اما کافی نیست. او تأکید کرد که بیت‌المال را خرج اردوها کرده‌اند تا بچه‌ها افتخار بیافرینند. اما سؤال اینجاست: آیا این هزینه‌کرد، به نتیجه مطلوب منجر شد؟ اگر نه، چه تضمینی وجود دارد که در دوره‌های آینده، این هزینه‌ها به هدر نرود؟قایقرانی ایران، پتانسیل بالایی دارد. ورزشکاران این رشته، بارها در میادین مختلف خوش درخشیده‌اند. اما بدون برنامه‌ریزی اصولی، حضور در مسابقات بین‌المللی و رفع موانع اداری، نمی‌توان انتظار مدال‌های درخشان داشت. عذرخواهی سهرابیان، اگر با اقدامات جبرانی همراه شود، می‌تواند نقطه شروعی برای تحول در این رشته باشد. در غیر این صورت، تنها یک جمله اداری خواهد بود که در تاریخ ورزش ایران ثبت می‌شود.ورزشکاران ما سربازان خط مقدم افتخارآفرینی هستند. اما سرباز، بدون تجهیزات و برنامه‌ریزی، نمی‌تواند در میدان نبرد پیروز شود. قایقرانی ایران، نیازمند یک بازنگری جدی در ساختار مدیریتی و برنامه‌ریزی بلندمدت است. علیرضا سهرابیان، رئیس فدراسیون قایقرانی، پس از پایان کار قایقرانان ایران در بازی‌های آسیایی آیچی-ناگویا، با ابراز نارضایتی از نتایج، از مردم عذرخواهی کرد. او تأکید کرد که پیش‌بینی کسب مدال طلا بر اساس رکوردهای ثبت‌شده در تهران وجود داشت، اما این پیش‌بینی محقق نشد.سهرابیان با اشاره به تلاش ورزشکاران گفت که آن‌ها مانند سرباز جنگیدند و کم نگذاشتند. اما او همچنین به مشکلات ساختاری اشاره کرد: نبود مسابقه بین‌المللی و الگوبرداری از منابع تاکتیکی، به دلیل مشکل ویزا. به گفته او، در دو سال گذشته بچه‌ها هیچ مسابقه برون‌مرزی نرفتند و این یکی از مهم‌ترین دلایل باخت بود.این اظهارات، اگرچه صادقانه به نظر می‌رسد، اما پرسش‌هایی را برمی‌انگیزد. اگر مشکل ویزا و نبود مسابقات بین‌المللی از دو سال پیش مشخص بود، چرا برنامه‌ریزی جایگزینی برای آماده‌سازی ورزشکاران انجام نشد؟ چرا فدراسیون نتوانست با کشورهای دیگر برای برگزاری اردوهای مشترک یا مسابقات تدارکاتی توافق کند؟ عذرخواهی، زمانی ارزشمند است که با اقدام عملی برای جبران همراه باشد.سهرابیان اهل توجیه ندانستن خود را نشان داد و مسئولیت را پذیرفت. این رویکرد، قابل تقدیر است، اما کافی نیست. او تأکید کرد که بیت‌المال را خرج اردوها کرده‌اند تا بچه‌ها افتخار بیافرینند. اما سؤال اینجاست: آیا این هزینه‌کرد، به نتیجه مطلوب منجر شد؟ اگر نه، چه تضمینی وجود دارد که در دوره‌های آینده، این هزینه‌ها به هدر نرود؟قایقرانی ایران، پتانسیل بالایی دارد. ورزشکاران این رشته، بارها در میادین مختلف خوش درخشیده‌اند. اما بدون برنامه‌ریزی اصولی، حضور در مسابقات بین‌المللی و رفع موانع اداری، نمی‌توان انتظار مدال‌های درخشان داشت. عذرخواهی سهرابیان، اگر با اقدامات جبرانی همراه شود، می‌تواند نقطه شروعی برای تحول در این رشته باشد.

/خاطرات فوتبال خوزستان/

شماره ٦ افسانه‌ای که هنوز فوتبال خوزستان برایش آه می‌کشد

بعضی نام‌ها را که می‌شنوی، قبل از اینکه خاطره‌ای در ذهنت شکل بگیرد، یک «آه» از سینه بیرون می‌آید؛ آهی از جنس حسرت برای بازیکنانی که روزگاری ستاره بودند، فوتبال بازی کردند، درخشیدند و بخشی از تاریخ فوتبال خوزستان را ساختند، اما هیچ‌گاه آن‌طور که باید دیده نشدند. داریوش بختیاری‌زاده یکی از همان نام‌هاست؛ مردی که اگر صحبت از فوتبال خوزستان در دهه ۶۰ و روزهای طلایی شاهین اهواز باشد، نمی‌توان به سادگی از کنار نامش عبور کرد. داریوش، فرزند اول خانواده بختیاری‌زاده، در هفتگل به دنیا آمد و فوتبال را از همان جغرافیایی آغاز کرد که سال‌ها محل ظهور استعدادهای بزرگ فوتبال خوزستان بود. مسیر زندگی‌اش بعدها او را به کوت‌عبدالله و زیتون کارگری رساند؛ جایی که فوتبال برایش فقط یک سرگرمی نبود، بلکه بخشی از زندگی و هویت او شد. او با تیم بدر شناخته شد و بعدتر پیراهن شاهین اهواز و منتخب خوزستان را بر تن کرد. در میانه میدان، یک شماره ۶ واقعی بود؛ خوش‌تکنیک، باهوش، جنگنده و مسلط بر جریان بازی. بازیکنی که شاید کمتر از آنچه شایسته بود در تیترها دیده شد، اما هرکس بازی‌اش را دیده باشد، کیفیتش را فراموش نمی‌کند.

شاهین اهواز؛ قهرمانی که نام داریوش را نمی‌توان از آن جدا کرد

وقتی نام شاهین اهواز و قهرمانی این تیم در جام حذفی سال ۱۳۶۸ به میان می‌آید، بدون شک نام داریوش بختیاری‌زاده نیز باید در جمع نخستین نفراتی باشد که از آن نسل به یاد آورده می‌شوند. شاهین آن روزها فقط یک تیم فوتبال نبود؛ بخشی از هویت فوتبالی اهواز بود. تیمی که بازیکنان بزرگی داشت و توانست نام فوتبال خوزستان را در فوتبال ایران مطرح کند. در میان آن جمع، داریوش یکی از مهره‌های مهم و تأثیرگذار بود؛ همان شماره ۶ای که بازی را می‌خواند و با پاس‌هایش مسیر حمله را شکل می‌داد. اما شاید آنچه بیشتر از همه نام داریوش را در حافظه فوتبال‌دوستان خوزستانی ماندگار کرده، بازی معروف شاهین اهواز مقابل پرسپولیس تهران در ورزشگاه تختی اهواز باشد؛ مسابقه‌ای که هنوز هم وقتی صحبت از آن می‌شود، خاطراتش زنده می‌شود. درگیری داریوش با مرتضی کرمانی‌مقدم از صحنه‌هایی است که از آن مسابقه در ذهن بسیاری باقی مانده است. سال‌ها گذشته، اما هنوز وقتی پای خاطرات آن بازی به میان می‌آید، نام داریوش و آن صحنه‌ها دوباره بر سر زبان‌ها می‌افتد. داریوش فقط یک بازیکن حاضر در آن مسابقه نبود؛ او فوتبالیستی بزرگ بود که در چنین بازی‌هایی شخصیت واقعی خود را نشان می‌داد.

شماره ششی که بازی را می‌فهمید

داریوش از آن هافبک‌هایی نبود که فقط توپ را از دفاع بگیرد و به بازیکن کناری بدهد. او بازی را می‌دید، قبل از رسیدن توپ تصمیم می‌گرفت و پاس بعدی را در ذهنش داشت. شماره ۶ برای او فقط یک شماره روی پیراهن نبود؛ بخشی از شخصیت فوتبالی‌اش بود. خوش‌تکنیک، باهوش و دارای قدرت بازی‌خوانی، از آن بازیکنانی بود که حضورشان در میانه میدان به تیم نظم می‌داد. شاید به همین دلیل است که وقتی امروز عکس‌های قدیمی‌اش را می‌بینیم، ناخودآگاه مکث می‌کنیم. بازیکنان آن نسل ابهت دیگری داشتند؛ ساده بودند، اما در زمین شخصیت داشتند. پیراهن‌ها ساده بود، فوتبال امکانات امروز را نداشت، اما بازیکنانی بودند که با کیفیت خودشان به فوتبال معنا می‌دادند.

آگهی فقدان سند

آقای حسام حیدری با تسلیم ۲ برگ استشهاد گواهی شده دفترخانه ۱۱۷اهواز مدعی است که سند مالکیت سه دانگ مشاع از ششدانگ پلاک ۲۷۹۲/۳۴۵۲واقع در بخش ۰۲ناحیه ۰۱در صفحه دفترذیل ثبت بنام حسام حیدری ثبت و سند مالکیت به شماره چاپی ۳۶۴۷۴۸سال ۰۳سری ب صادر و تسلیم گردید که به علت سهل انگاری مفقود گردیده لذا به دستور تبصره یک اصلاحی ماده ۱۲۰ آئین نامه ثبت مراتب جهت اطلاع عموم یک نوبت آگهی می شود که هر کس مدعی انجام معامله یا وجود سند مالکیت نزد خود می باشد می تواند ظرف مدت ده روز از تاریخ انتشار این آگهی اعتراض خود را به این اداره تسلیم دارد و درغیر این صورت پس از سپری شدن مهلت قانونی و عدم واخواهی سند مالکیت المثنی بنام مالک صادر خواهد شد.

تاریخ انتشار:

افشین-رئیس اداره ثبت اسناد و املاک ناحیه دو اهواز شناسه آگهی: ۲۲۸۷۰۰۴